

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 48Ek/934/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123284827
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Martina Rusnáková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6123284827.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, XXX XX D., právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Roman BLAŽEK, s.r.o., Pohraničná 4, 945 01 Komárno, proti povinnému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, XXX XX D., vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Natália Ďuráková, súdny exekútor, exekútorský úrad Topoľčany, Bernolákova 32, 955 01 Topoľčany, pod sp. zn. 342EX 360/23, o vymoženie 6133,96 Eur, o sťažnosti povinného proti výroku I. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/934/2023 zo dňa 20.09.2023, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti výroku I. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/934/2023 zo dňa 20.09.2023 z a m i e t a.

II. Súd žiadnemu z účastníkov náhradu trov sťažnostného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 03.04.2023 domáhal od povinného vymoženiu 6.133,96 Eur na základe exekučného titulu - uznesenie sp. zn. 7C/82/2007-556 zo dňa 04.07.2022, vydané Okresným súdom Komárno, právoplatné dňa 29.03.2023 a vykonateľné dňa 02.04.2023.

2. Okresný súd Banská Bystrica poverením zo dňa 14.07.2023 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Natália Ďuráková, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 342EX 360/23.

3. Uznesením sp. zn. 48Ek/934/2023 zo dňa 20.09.2023 vyšší súdny úradník návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I.) a oprávnenému ani povinnému nárok na náhradu trov nepriznal (výrok II.). V odôvodnení uznesenia vyšší súdny úradník okrem iného uviedol, že povinný namietal právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu - Uznesenie sp. zn. 7C/82/2007-556 zo dňa 04.07.2022, vydané Okresným súdom Komárno, ktorým bol oprávnenému priznaný nárok na trovy právneho zastúpenia v konaní vedenom na Okresnom súde pod sp. zn. 7C/82/2007, nakoľko mal za to, že Okresný súd Komárno nesprávnym úradným postupom rozhodol o podanej sťažnosti voči predmetnému uzneseniu. V ďalšom povinný namietal spôsob výkonu exekúcie vedenej ustanoveným súdnym exekútorom. Neprimeranosť vedenia exekúcie odôvodnil zriadením exekučného záložného práva na majetok povinného, ktorý prevyšuje hodnotu vymáhaného nároku. V ďalšom povinný poukázal na nezapočítanú peňažnú pohľadávku voči oprávnenému vyplývajúcu z dedičského konania 4D/507/2005. Povinný citoval ustanovenia Exekučného poriadku a iných zákonov a nálezov, ustanovenia o porušovaní práv, zodpovednosti štátu, upieraní právnej ochrany, vytýkal tunajšiemu súdu úradný postup, poukázal na nedostatočné odôvodnenie posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie, namietal spôsob vedenia exekúcie. Povinný žiadal súd, aby exekúciu zastavil, a to na náklady oprávneného. Súd mal za preukázané, že Okresný súd Komárno sa v konaní o sťažnosti povinného riadne zaoberal dôvodmi uvedenými tak v sťažnosti povinného ako aj v sťažnosti podanej právny zástupcom povinného. Nakoľko boli obidve podané sťažnosti nedôvodné, súd rozhodol tak, že sťažnosti

povinného zamietol uznesením sp. zn. 7C/82/2007-580 zo dňa 08.03.2023. V písomnom vyhotovení rozhodnutia, uznesení sp. zn. 7C/82/2007-580 zo dňa 08.03.2023, bol v chybu v písaní nesprávne uvedený dátum 08.03.2022, čo povinný považoval za ďalší dôvod nezákonnosti rozhodnutia. Z obsahu dotknutého uznesenia zo dňa 08.03.2023 mal súd za preukázané, že jednoznačne pojednávalo o sťažnostiach povinného a teda nemohlo byť vydané pred samotným sťažnosťami napadnutým uznesením zo dňa 04.07.2022. Ďalším dôvodom spochybnenia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu je spôsob doručovania rozhodnutia, uznesenia sp. zn. 7C/82/2007-580 zo dňa 08.03.2023, kedy dotknuté rozhodnutie bolo doručované iba právnomu zástupcovi povinného. Z dikcie zákona vyplýva, že ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Z predloženého plnomocnenstva zo dňa 26.08.2013 mal súd za preukázané, že právny zástupca povinného bol splnomocnený na celé konanie, a teda aj na doručovanie písomností. Súd k námietke nedoručenia rozhodnutia konštatoval, že riadne doručenie mal za preukázané z predloženej doručky. Spôsob výkonu exekúcie nebolo možné považovať za neprímeraný, nakoľko proti povinnému je vedených viacero exekúcií a zákon súdnemu exekútorovi priznáva možnosť výberu spôsobu vedenia exekúcie, aj vedenie exekúcie viacerými spôsobmi. Povinný nijakým spôsobom nepreukázal, že peňažná pohľadávka môže byť vymožená aj iným spôsobom. Vyšší súdny úradník ďalej uviedol, že súd nemal za preukázané, že daná exekúcia sa vykonáva takým postupom, ktorým by opakovane alebo závažne exekútor porušoval povinnosti ustanovené zákonom. Súd taktiež nemal za preukázané, že by existoval dôvod na zmenu exekútora. Súd na jednostranné započítanie pohľadávok v návrhu povinného neprihliadol. Započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému je možné len v prípade, ak je táto priznaná exekučným titulom a povinný by na jej základe mohol viesť exekúciu voči oprávnenému. Povinný existenciu takejto pohľadávky nijakým spôsobom nepreukázal. Súd teda po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a priloženými prílohami mal za preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú vo výroku právoplatného a vykonateľného exekučného titulu nespĺnil. Z uvedeného vyplynulo, že exekučné konanie a aj exekúcia sa začali dôvodne. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané na podklade predloženého právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Súd záverom konštatoval, že návrh na zastavenie exekúcie je nedôvodný, pretože povinný nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by viedli k zastaveniu exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

4. Proti výroku I. uznesenia (o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie) podal povinný sťažnosť, v ktorej spolu s jej doplnením povinný uviedol, že napadnuté uznesenie je nesprávne, nezákonné, svojvoľné, plné závažných procesných a právnych nedostatkov a pochybení, a preto žiadal exekúciu zastaviť. Povinný poukázal na nesprávny procesný postup súdu, poukázal na § 52 ods. 1 Exekučného poriadku, keď napadnuté uznesenie taký postup neobsahuje. V danom prípade chyby v písaní alebo iné zrejme nesprávnosti odstraňoval exekučný súd v rozpore s predmetným zákonným ustanovením, t.j. podaný návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu dňa 03.04.2023 mal byť odmietnutý. Exekučný titul opatrený zjavne nesprávnym dátumom nemôže byť podkladom na vykonanie exekúcie (lebo odporuje zákonu), ktorý až po vydaní a právoplatnosti opravného uznesenia (po 28.09.2023) nadobúda právnu silu pre ďalšie konanie, čo ale nebral do úvahy ani exekučný súd pri rozhodovaní o podanom návrhu na zastavenie exekúcie a obdobne rozhodol predčasne a zopakoval tú istú, resp. podobnú „písaciu chybu“, keď napadnuté uznesenie vydal dňa 20.09.2023, t.j. pred právoplatnosťou opravného uznesenia týkajúceho sa exekučného titulu. O nesprávnosti exekučného titulu musel mať vedomosť aj oprávnený v právnom zastúpení a teda mal požiadať príslušný súd o vydanie opravného uznesenia po právoplatnosti ktorého mohol požiadať o výkon rozhodnutia - v prípade nesplnenia povinnosti. Návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu dňa 03.04.2023 je predčasný. Povinný opätovne namietal rozsah majetku postihnutého exekúciou a spôsob vykonania exekúcie, ktorý musí určiť exekútor tak, aby bol primeraný vymáhanej povinnosti. Povinný ďalej uviedol zákonné ustanovenia ohľadom zmeny exekútora, predaja nehnuteľnosti. Povinný uviedol, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, ale aj nekonštruktívne a protizákonné, pretože právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia je organickou súčasťou základného a ústavného práva na spravodlivé súdne konanie, ak už pominieme, že povinnosť rozhodnutie riadne odôvodniť ukladá súdu základný procesný predpis. Za riadne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v žiadnom prípade nie je možné považovať to, že súd bez akýchkoľvek súvislostí odcituje až na troch stranách odôvodnenia iba zákonné ustanovenia Exekučného poriadku a Civilného sporového poriadku. Povinný mal za to, že popri zrejmej nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ide tu aj o nesprávny alebo nedbalý úradný postup, v dôsledku ktorého vznikajú v konaní len zbytočné a

súdom subjektívne zavinené prietahy, konanie nie je hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťaženia strán sporu a iných osôb (čl. 17 CSP). Napadnutý výrok I. uznesenia nie je za daného stavu vykonateľný, no najmä nie, keď exekučný súd sa s podaným návrhom povinného na zastavenie exekúcie vôbec nevysporiadal. Exekučný titul je opatrený nesprávnym dátumom jeho vydania, no napriek tomu exekučný súd rozhodol obdobne, t.j. skôr (20.09.2023) než opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť, resp. vykonateľnosť, po 28.09.2023. Povinný znova namietal tým, že exekučný titul, ani opravné uznesenie k tomu mu súdom doručené nebolo, a to ani napriek tomu, že proti vyrubeniu trov konania aj sám podal sťažnosť. Keďže trovy konania má platiť strana a nie jej právna zástupkyňa, súdne rozhodnutie o tejto povinnosti má byť doručené aj strane. V uznesení o zaplatení trov konania sa nepochybne jedná o ukladanie povinnosti, t.j. uznesenie aj podľa tohto zákonného ustanovenia je potrebné doručiť strane konania, ako osobe povinnej. Pokiaľ exekučný súd má pochybnosti o nezákonnosti exekučného titulu (nedoručenie, nesprávny dátum exekučného titulu a obdobne nesprávny dátum v napadnutom uznesení vyššej súdnej úradníčky pred nadobudnutím právoplatnosti opravného uznesenia), má konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov (§ 110 a § 235 ods. 2 CSP) na Ústavný súd Slovenskej republiky, alebo má podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, pretože rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Povinný ďalej argumentoval princípom rovnosti zbraní a právom na kontradiktórne konanie, podľa ktorého účastníci musia mať možnosť nielen byť oboznámení s dôkazmi potrebnými na to, aby ich návrh bol úspešný, ale taktiež musia mať vedomosť o všetkých predložených dôkazoch a stanoviskách, a vyjadriť sa k nim na účely ovplyvnenia rozhodnutia súdu, avšak v danom prípade sa tomu tak nestalo. Vyjadrenie oprávneného a ani vyjadrenie súdneho exekútora neboli doručené povinnému v rozpore s čl. 6, čl. 9 s poukazom na čl. 3 CSP a na čl. 12,47,48, 152 ods. 4, 154c Ústavy Slovenskej republiky, čo dokazuje neprípustnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia. Súd zrejme v dôsledku prílišnej vyťaženosťi nevenoval prejednávánemu prípadu dostatočnú pozornosť a vec posúdil unáhlene a v rozpore so znením právnych predpisov. Takýto stav je ale v právnom štáte neprípustný a je v príkrom rozpore s jeho zásadami a s ústavou a medzinárodnými dohovormi garantovanými právami. Preto závery súdu v napadnutom uznesení sú nesprávne a nezákonné. Povinný vytýkal súdu aj nesprávne právne posúdenie veci. Súd sa s podaným návrhom povinného nevysporiadal, toľž nie zákonom zodpovedajúcim spôsobom. Tvrdenia a úvahy súdu z pohľadu podaného návrhu a skutočného stavu vecí sú aj bez opory vo vykonanom dokazovaní, v rozpore aj s obsahom príslušného spisového materiálu a verejných listín, ktoré súdu musia byť známe z vlastnej činnosti (§ 186 ods. 1 CSP), resp. z podaného návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 23.05.2023 ako aj z exekučného spisu súdneho exekútora sp. zn. 342EX 360/23, ktorý však exekučný súd nevyžiadal. Napadnuté uznesenie súdu nespĺňa predpísané náležitosti ani podľa § 220 ods. 2 v nadväznosti na čl. 2 ods. 1 CSP. Ako ďalší dôkaz spôsobu vyrovnania svojich povinností povinný poukázal na bod 12 a 13 jeho návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 23.05.2023 a pripomenul, že sa tu nejedná o započítanie pohľadávok podľa § 61 Exekučného poriadku v rozpore s tvrdeniami exekučného súdu. Nároky povinného voči oprávnenému vyplývajú z § 457, ktoré podľa § 107 ods. 3 OZ sa nepremlčujú a ktoré povinnému patria zo zákona. V danom prípade na nároky vyplývajúce zo zákona (§ 457 v nadväznosti na § 470 OZ) sa nevyžaduje ešte aj osobitné súdne rozhodnutie. Tvrdenia exekučného súdu nevyplývajú zo žiadnych zákonných ustanovení, napokon súd také ani neuviedol. Oprávnený preto nepochybne dlhuje povinnému, pričom táto skutočnosť nemusí byť zaevidovaná do katastra nehnuteľností, t.j. nie je potrebné na to ani osobitné súdne rozhodnutie. Súdy Slovenskej republiky, predovšetkým Okresný súd v Komárne a Krajský súd v Nitre mali možnosť ale aj povinnosť rozhodovať o sinalagmatickom plnení, ktoré patrí povinnému zo zákona (§ 457 OZ), a to v štyroch súdnych konaniach, no nestalo sa tomu tak. Prezentovaný stav v právnom štáte je ale ústavne neudržateľný, t.j. aj exekučný súd vysvetľuje a aplikuje zákony v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Z obsahu § 105 Exekučného poriadku predsa nevyplýva, že sa to týka iba pohľadávok, ktoré má povinný voči tretím osobám (v prípade ak je tretia osoba dlžníkom povinného), ako to tvrdí exekučný súd vo svojom napadnutom uznesení, t.j. ide tu o ďalšiu svojvoľnosť exekučného súdu. Z priloženej prílohy k sťažnosti zo dňa 28.10.2023 má podľa povinného vyplývať, že oprávnený má voči nemu dlžobu vo výške 43 588,76 Eur. Povinný k sťažnosti pripojil žiadosť na odblokovanie zabezpečeného majetku v prevyšujúcej časti zo dňa 17.05.2023, návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 23.05.2023, žiadosť o vydanie upovedomenia o zastavení exekúcie týkajúcej sa celej dotknutej veci zo dňa 18.05.2023, podanie povinného zo dňa 20.02.2006 zo spisu konania sp. zn. 4D 507/2005.

5. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti povinného uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým uznesením, považuje ho za správne a dostatočne odôvodnené. Dostatočne bol zistený skutkový a právny základ

rozhodnutia, všetky významné otázky boli zodpovedané. Vzhľadom na to, že povinný vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne nové skutočnosti a všetky a ostatné skutočnosti nie sú dôvodmi na zastavenie exekúcie. Oprávnený žiadal sťažnosť povinného zamietnuť.

6. Dňa 09.10.2023 bolo súdu doručené opravné uznesenie Okresného súdu Kežmarok č. k. 7C/82/2007-611 zo dňa 13.09.2023, právoplatné dňa 28.09.2023, ktorým súd opravil zrejmu nesprávnosť spočívajúcu v uvedení nesprávneho dátumu vydania uznesenia č. k. 7C/82/2007-580 na deň 08.03.2023.

7. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

12. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

13. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

14. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal sťažnosťou napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za vecne správne a sťažnosť povinného proti nemu tak logicky za nedôvodnú. V danom prípade vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň aj dostatočným spôsobom právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Sudca sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na nesúhlas povinného prezentovaný v sťažnosti a k zvýrazneniu správnosti napádaného rozhodnutia, sudca nad rámec zákona (§ 202 ods. 2 Exekučného poriadku) dodáva:

15. Exekučným titulom v danom konaní je uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 7C/82/2007 – 556 zo dňa 04.07.2022, ktorým súd zaviazal žalobkyňu (povinného v tomto exekučnom konaní) zaplatiť žalovanému trovy prvoinstančného, odvolacieho a dovolacieho konania vo výške 6.133,96 Eur titulom trov právneho zastúpenia žalovaného k rukám advokáta žalovaného do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Súd konajúc sudcom uvádza, že vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že tento nepreukázal žiaden zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

16. Úvodom je potrebné uviesť, že sťažnosť povinného síce obsahuje množstvo poukazov na to, ako majú súdy rozhodovať (odkazy na viaceré rozhodnutia), pričom povinný uviedol aj viacero dôvodov, pre ktoré je rozhodnutie potrebné zrušiť, no ich konkrétne zdôvodnenie je strohé a všeobecné.

Povinný v podanej sťažnosti v podstate namieta:

-nesprávnym postupom súdu, ktorý nepostupoval podľa § 52 ods. 1 Exekučného poriadku

-tým, že návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu dňa 03.04.2023 bol predčasný, keď uznesenie o zamietnutí sťažnosti žalobkyne (povinného) obsahovalo nesprávny dátum vydania rozsahom majetku postihnutého exekúciou a spôsobom vykonania exekúcie – predajom nehnuteľnosti –nedostatočným odôvodnením uznesenia
-porušením práva rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie, keď vyjadrenie oprávneného a ani vyjadrenie súdneho exekútora neboli doručené povinnému a nemohol sa k nim vyjadriť
-a tým, že došlo k započítaniu pohľadávok.

17. K námietke povinného ohľadom nesprávneho postupu súdu (súd nepostupoval podľa § 52 ods. 1 Exekučného poriadku) a ohľadom toho, že exekučný titul je opatrený nesprávnym dátumom jeho vydania, no napriek tomu exekučný súd rozhodol obdobne, t.j. skôr (20.09.2023) než opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť, resp. vykonateľnosť, po 28.09.2023, súd uvádza, že tak ako už bolo opakovane uvedené, exekučným titulom v tomto konaní je uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 7C/82/2007 – 556 zo dňa 04.07.2022, ktorým súd zaviazal povinného na náhradu trov konania. Uvedený exekučný titul bol k návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným riadne priložený spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Súd teda v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie mal splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd pritom uvádza, že uznesenie o zamietnutí sťažnosti povinného proti exekučnému titulu nie je povinnou súčasťou návrhu na vykonanie exekúcie a teda oprávnený ho nebol povinný k návrhu na vykonanie exekúcie predkladať. Súd zároveň uvádza, že opravným uznesením sp. zn. č. k. 7C/82/2007-611 zo dňa 13.09.2023 Okresný súd Kežmarok vykonal opravu spočívajúcu len v oprave roku vydania uznesenia č. k. 7C/82/2007 – 580, ktorým súd zamietal sťažnosti povinného proti exekučnému titulu, keď v uznesení namiesto roku 2023 nesprávne uviedol rok 2022. Súd predmetným opravným uznesením neopravoval exekučný titul predložený v tomto konaní. Súd taktiež uvádza, že predmetné uznesenie o zamietnutí sťažností bolo (tak ako konštatoval vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení) v základnom konaní doručené v súlade so zákonom splnomocnenému právnomu zástupcovi povinného.

18. K nespokojnosti povinného s postupom vyššieho súdneho úradníka a odôvodnením uznesenia vyššieho súdneho úradníka súd uvádza, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia reagovať na všetky namietané skutočnosti a dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou. V tomto smere súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 200/2009 zo dňa 19.05.2009, z právnej vety ktorého vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/2006, III. ÚS 198/2007). V obdobnom znení je aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 675/2014-40, v ktorom ústavný súd uviedol, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/2004, IV. ÚS 329/2004, IV. ÚS 340/2004, III. ÚS 32/2007), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 CSP (v súčasnosti § 220 CSP), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka je v súlade s právom na spravodlivý proces, keď vyšší súdny úradník v ňom zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvod svojho rozhodnutia (nevyhovenie návrhu povinného na zastavenie exekúcie) a pri aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných zákonných predpisov. Vyšší súdny úradník nemusel a ani nedal odpoveď na každú námietku, resp. argument uvedený v návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ale len na ten, ktorý je právne, skutkovo i dôkazne relevantný. Postupom súdu teda nebolo porušené právo povinného na súdnu ochranu a súd konajúci vyšším súdnym úradníkom nekonal svojvoľne. Súd postupom, ktorým rešpektuje platné právne predpisy, nemôže porušiť základné právo povinnej na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

19. K tvrdeniu povinného, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu exekučného súdu, ktorý mu nedoručil vyjadrenie oprávneného ani súdneho exekútora k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bola porušená rovnosť zbraní a právo na kontradiktórne konanie, súd dáva do pozornosti, že Exekučný poriadok nepredpokladá doručenie vyjadrenia oprávneného (a ani súdneho exekútora) k návrhu na zastavenie exekúcie povinnému. Prihliadnuc nielen na právnu úpravu ale aj na judikatúru Ústavného

súdu Slovenskej republiky (uznesenie IV. ÚS 20/2019 zo 17.1.2019) je zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v exekučnom konaní ako nesporovom konaní značne oslabená. Vyšší súdny úradník pri vydaní rozhodnutia o návrhu povinného na zastavenie exekúcie postupoval v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, keď po predložení návrhu na zastavenie exekúcie na rozhodnutie spolu s vyjadrením oprávneného k tomuto návrhu, o podanom návrhu povinného na zastavenie exekúcie rozhodol bez toho, aby mu predtým zaslal vyjadrenie oprávneného, príp. podanie súdneho exekútora. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu. Tento záver súdu umocňuje aj koncentračná zásada upravená v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. V návrhu na zastavenie exekúcie musí povinný uplatniť všetky rozhodné právne skutočnosti ku dňu podania návrhu a preto ani na prípadné ďalšie skutočnosti, ktoré by povinný uviedol v ďalšom vyjadrení, by už súd prihliadnuť nemohol. Súd na podklade tvrdení povinného nezistil v postupe súdu, ktorý predchádzal vydaniu preskúmaného rozhodnutia, žiadne také pochybenie, ktoré by mohlo viesť k jeho zrušeniu. Pre úplnosť súd dodáva, že povinný má možnosť prostredníctvom prístupového kódu kedykoľvek nahliadnuť do súdneho spisu, ktorý je vedený v elektronickej podobe a kedykoľvek sa oboznámiť s jeho obsahom. Pokiaľ povinný namietal nedoručenie vyjadrenia súdneho exekútora, súd k tomuto ešte uvádza, že súdny exekútor nie je účastníkom konania, pokiaľ sa nerozhoduje o jeho trovách, preto v zásade nie je jeho vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie relevantné a súd ho účastníkom nedoručuje.

20. Námietku povinného o neprimeranosti vedenia exekúcie a spôsobu vedenia exekúcie z dôvodu, že súdny exekútor zriadil exekučné záložné právo na nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, nepovažoval súd za relevantnú. Vzhľadom na výšku vymáhanej istiny je zrejmé, že sa nejedná o tzv. drobnú exekúciu, pretože táto bez príslušenstva ku dňu doručenia návrhu na vykonanie exekúcie prevyšovala 2000 Eur. Trvalý pobyt povinného v takej nehnuteľnosti potom nezohráva žiadnu rolu na zriadenie záložného práva k nej (nielen preto, že nejde o drobnú exekúciu, ale ani preto, že exekučné záložné právo možno zriadiť aj pri drobných exekúciách). Súdu je z jeho činnosti známe, že voči povinnému je vedených viacero exekúcií, preto nie je možné považovať taký spôsob zabezpečenia vymáhanej pohľadávky za neprimeraný. Súd taktiež uvádza, že súdny exekútor vykonáva exekúciu spôsobmi uvedenými v Exekučnom poriadku, pritom zákon súdnemu exekútorovi priznáva možnosť výberu spôsobu vedenia exekúcie, aj vedenie exekúcie viacerými spôsobmi.

21. Súd k započítaniu pohľadávky uvádza, že povinný ani v rámci podanej sťažnosti existenciu takejto pohľadávky nijakým spôsobom nepreukázal. Povinný k sťažnosti pripojil len podanie adresované notárke Márii Nagyovej 4D 507/2005, Dnot 218/2005 označené ako „Námietka dedičskej nespôsobilosti“. Povinný nepreukázal, že započítací prejav vykonal voči oprávnenému a že mu ho aj doručil. Neboli tak naplnené podmienky zániku pohľadávky jednostranným započítaním, najmä prejav smerujúci k započítaniu adresovaný a doručovaný druhému účastníkovi (oprávnenému), a teda ani dôvod zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

22. Vzhľadom na skutočnosť, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka je vecne správne a zo sťažnosti povinného nevyplývajú žiadne dôvody, pre ktoré by malo byť toto uznesenie zrušené alebo zmenené, súd sťažnosť povinného proti výroku I. uznesenia sp. zn. 48Ek/934/2023 zo dňa 20.09.2023 podľa § 250 ods. 1 Exekučného poriadku zamietol.

23. O trovách sťažnostného konania rozhodol sudca tak, že ich náhradu žiadnemu z účastníkov nepriznal, nakoľko povinnému, ktorý nebol v sťažnostnom konaní zastúpený (ani úspešný) nevznikli a oprávnený si ich náhradu neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§